- Hitchcock Blonde στο Θέατρο Μουσούρη –

Hitchcock Blonde

Της Ειρήνης Μ. Μουντράκη

Το Hitchcock Blonde του Terry Johnson, που παρουσιάζεται στο θέατρο Μουσούρη, είναι σκηνοθετημένο για εμπορική επιτυχία. Την καλλιτεχνική του υπόσταση εξασφαλίζει η ερμηνεία του Μηνά Χατζησάββα κυρίως, και κατά δεύτερο λόγο του Χρήστου Βαλαβανίδη και της Ναταλίας Δραγούμη. Ένα «ιδιωτικό» δοκιμαστικό του 1919, η ξανθιά αντικαταστάτρια της Janet Leigh στο Psycho και οι συναντήσεις της με τον Χίτσκοκ το 1959, ο καθηγητής και η ξανθιά φοιτήτρια το 1999. Τρεις ιστορίες σκορπισμένες στο χρόνο που πλέκονται μεταξύ τους επηρεάζοντας η μία την άλλη. Τρεις ιστορίες που η καθεμιά φαίνεται να είναι συνέχεια της προηγούμενης.

Στο έργο του Johnson δεν έχουμε το μότο *Η ζωή είναι ένα θέατρο*. Ακολουθώντας την εξέλιξη της τεχνολογίας *Η ζωή είναι κινηματογράφος*. Η αφετηρία του έργου είναι ο σκηνοθέτης Alfred Hitchcock και η εμμονή του στις ξανθιές γυναίκες. Ένας καθηγητής σημειολογίας του κινηματογράφου και μελετητής του, ο Άλεξ, χαρακτηρίζεται από την ίδια εμμονή. «Παρασύρει» τη νεαρή ξανθιά φοιτήτρια του σε ένα νησί του Αιγαίου με σκοπό την αποκατάσταση ενός αγνώστου φιλμ, του «Απρόσκλητου επισκέπτη». Όμως οι επιδιώξεις του δεν περιορίζονται σ' αυτό. Η αλήθεια έχει να κάνει με την οπτική γωνία που βλέπει κανείς τα πράγματα. Η ανάγκη για επιτυχία, αναγνώριση, για φυγή από την καθημερινότητα ωθούν τις καταστάσεις. Η αλήθεια και το ψέμα. Πού βρίσκονται τα όρια;

Το έργο από δραματουργικής άποψης δεν μπορεί να θεωρηθεί σπουδαίο. Έχει ωστόσο έξυπνο και πνευματώδη διάλογο, για τον οποίο ευθύνεται και η μετάφραση του έμπειρου Σταμάτη Φασουλή. Επίσης συνδυάζει το χιούμορ με το σασπένς και έχει ιδιοφυείς ανατροπές. Σε δεύτερο επίπεδο προβάλλονται οι σκοτεινές σκέψεις, κυρίως των ανδρών, για τη σεξουαλικότητα. Η σκηνοθεσία του Καλογρίδη έλυσε το συνεχές πρόβλημα μετατόπισης από χώρο σε χώρο και κυρίως από εποχή σε εποχή. Οι τρεις ιστορίες, που πλέκονται μεταξύ τους επηρεάζοντας με ιδιαίτερο τρόπο η μία την άλλη, εξελίσσονται με σαφήνεια, επιτρέπουν στο θεατή να μη χάσει το νήμα και να καταλάβει τον τρόπο αλληλεπίδρασης τους. Στο θετικό του αποτελέσματος συνέβαλε πάρα πολύ και το ότι ο σκηνοθέτης επιμελήθηκε ο ίδιος το σκηνικό χώρο επιτρέποντας έτσι την άνετη πραγμάτωση των οραμάτων του. Σκηνικά που

ανεβοκατεβαίνουν, μίνι πισίνες, ντουζιέρες και προβολές βίντεο. Ένα πλούσιο σκηνικό περιβάλλον που κατάφερε να λύσει τα πρακτικά προβλήματα.

Πέρα από αυτό όμως, η «επιτυχία» της συγκεκριμένης σκηνοθεσίας οφείλεται κυρίως στο τολμηρό του θεάματος: σε δύο ωραίες ημίγυμνες γυναίκες επί σκηνής και στο ενδιαφέρον που αυτό παρουσιάζει. Και ναι μεν η Ναταλία Δραγούμη την εμφάνιση αυτή μπόρεσε να τη θεμελιώσει, να την υποστηρίξει και να τη δικαιώσει με τις υποκριτικές της δυνατότητες ενσαρκώνοντας τη νεαρή γυναίκα που προσπαθεί να βρει το δρόμο προς τη δόξα. Η Νατάσα Καλογρίδου όμως αρκείται στον εντυπωσιασμό που προκαλεί με την αναμφισβήτητα εντυπωσιακή παρουσία της. Η ανάγκη της να εκφραστεί την οδηγεί σε μία υπερδιέγερση, μια ύπερκινητικότητα που φτάνει στα όρια της νεύρωσης. Η νεαρή φοιτήτρια, η Νίκολα, είναι απούσα από τη σκηνή σχεδόν σε ολόκληρη τη διάρκεια της παράστασης. Μπροστά μας έχουμε ένα νευρωτικό πλάσμα που δε μπορεί να βρει τρόπο έκφρασης. Η παρουσία του Μηνά Χατζησάββα στην παράσταση είναι το σίγουρο χαρτί. Ο Χατζησάββας σε μία ερμηνεία γεμάτη μυστήριο, τρυφερότητα και πόνο, υπαινικτικότητα και σιγουριά, ενσαρκώνει τον καθηγητή που προσπαθεί να κερδίσει τη νεαρή φοιτήτρια του. Τα όρια του παιχνιδιού τα θέτει ο ίδιος και υποκινεί τις καταστάσεις δίχως να αφήσει την παραμικρή αμφιβολία για την εντιμότητα των προθέσεων του. Ιδιαίτερα καλός και ο Χρήστος Βαλαβανίδης στο ρόλο του Χίτσκοκ. Αποδίδεται ως πρόσωπο καλυμμένο με μυστήριο, σαρκαστικό, με καυστικό χιούμορ και έναν ιδιαίτερο τρόπο σκέψης. Η παρουσία του Άρη Κάντζη στο ρόλο του συζύγου δεν έχει ούτε να προσθέσει ούτε να αφαιρέσει κάτι από το γενικό σύνολο. Ο νεαρός ηθοποιός προσπάθησε να είναι όσο το δυνατόν πιο πειστικός.

Οι φωτισμοί της Κατερίνας Μαραγκουδάκη αρκέστηκαν στην προσπάθεια ανάπλασης της χιτσκοκικής ατμόσφαιρας. Σε σχέση με το πρόγραμμα της παράστασης νομίζω πως δεν θα ήταν άσκοπο να υπογράφονται τα κείμενα που χρησιμοποιούνται.

Περιοδικό ΑΝΤΙ, τεύχος 807, Παρασκευή 30 Ιανουαρίου 2004